

învinuirii, s-a manifestat prin păstrarea substanțelor narcotice de către inculpat în scopul înstrăinării, în proporții mari; - instanța urma a aprecia critic declarațiile martorului A.Gavrilița depuse la faza de urmărire penală și citite în ședința de judecată, deoarece în cadrul ședințelor de judecată el nu s-a prezentat și nu a dat declarații, prin ce partea apărării nu a avut posibilitate de a formula întrebări în vederea excluderii tuturor divergențelor și a presupunerilor existente; - instanța neîntemeiat a respins cererea privind dispunerea efectuării expertizei pentru a se constata dacă există urme papilare pe pachetul în care se afla substanța narcotică și dacă acestea aparțin inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2015, a fost admis parțial apelul declarat de avocat în numele inculpatului, inclusiv și din oficiu, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Esiașvili Miroslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal la 5 ani închisoare, iar în temeiul art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, pedeapsa stabilită a fost redusă, fiindu-i numită spre executare pedeapsa închisorii de 4 ani, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

4.1. Instanța de apel a constatat că Esiașvili Miroslav, contrar prevederilor Legii nr. 382-XIV din 06 mai 1999 cu privire la circulația substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, a săvârșit circulația ilegală a substanțelor narcotice în scop de înstrăinare în următoarele circumstanțe:

Esiașvili Miroslav, în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, a intrat în posesia substanțelor narcotice heroină, care a păstrat-o la el în scopul înstrăinării.

Ulterior, în scopul realizării acțiunilor sale criminale, urmărind scopul înstrăinării substanțelor narcotice, la 02 decembrie 2013, aproximativ la ora 12.35, în timp ce se afla pe str.Igor Vieru 3/1, mun.Chișinău, i-a realizat lui Gavrilița Alexandru substanțe narcotice - heroină la prețul de 300 lei, care apoi a fost stopat de către colaboratorii de poliție în urma căreia a fost depistat și ridicat un pachetel, în care se afla substanță cu aspect de praf și bulgări, de culoare sur deschisă.

Conform raportului de expertiză chimică nr.9210 din 30 decembrie 2013, s-a constatat că substanța narcotică cu aspect de praf și bulgări, de culoare sur deschisă ridicată de la Gavrilița Alexandru reprezintă heroină cu masa totală de 0,025 grame, ce constituie proporții mari.

Instanța de apel apreciind probele din dosar potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală, a concluzionat că acțiunile inculpatului se încadrează în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal, circulația ilegală a substanțelor narcotice în proporții mari, adică păstrarea substanțelor narcotice, săvârșită în scop de înstrăinare, deoarece prin acestea s-a probat faptul că M.Esiașvili la data de 02.12.2013, a realizat heroină la preț de 300 lei, lui A.Gavrilița, și anume prin procesul-verbal de confruntare efectuat între martorul A.Gavrilița și inculpatul M.Esiașvili, care coroborează cu raportul de expertiză chimică nr.9210 din 30.12.2013.

Totodată, din motiv că prima instanță nu a constatat pe deplin fapta comisă de către inculpatul M.Esiașvili, instanța de apel a conchis de a casa sentința și, în temeiul art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, a reduce pedeapsa stabilită inculpatului de prima instanță.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul R.Medeleanu care, invocând temeiurile de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 15) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, invocând că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra cerințelor din apel, și anume că la materialele cauzei penale nu sunt anexate corpuri delictive și nici nu există vreun act procedural prin care să fie recunoscute în calitate de corpuri delictive careva substanțe narcotice; - instanța și-a întemeiat soluția pe declarațiile martorului A.Gavrilița, care nu a fost audiat în cadrul ședințelor de judecată, prin ce s-a încălcat dreptul inculpatului la apărare; - instanța nu s-a pronunțat asupra faptului că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, și

anume latura obiectivă, deoarece lipsește obiectul material, care este obligatoriu la asemenea categorii de infracțiuni, astfel nefiind confirmat faptul că inculpatul a păstrat substanțele narcotice în scop de înstrăinare în proporții mari; - instanța nu s-a pronunțat asupra faptului că la baza hotărârii de condamnare sunt puse probe ilegale, care au fost administrate în cadrul altei cauze penale din care motiv ele urmează a fi excluse din lista de probe; - instanța de apel deși a rejudicat cauza, a indicat că prima instanță nu a constatat pe deplin fapta inculpatului, însă fără a cerceta probe noi prezentate de către partea acuzării, a stabilit că inculpatul a comis fapta incriminată; - instanța neîntemeiat a respins cererea apărării privind dispunerea efectuării expertizei pentru a se constata dacă există urme papilare pe pachetulul în care se afla substanța narcotică și dacă acestea aparțin inculpatului.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 iunie 2016, a fost admis recursul ordinar, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Colegiul penal a constatat că instanța de apel în cauza data, nu a respectat prevederile art.414 Cod de procedură penală, deoarece casând sentința și dispunând rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, urma să-și întemeieze soluția pe probele ce urmau a fi cercetate potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

De asemenea, instanța de recurs a constatat că instanța de apel întru confirmarea vinovăției inculpatului a dat citire declarațiilor martorului A.Gavrilița, date în cadrul urmăririi penale, care constituie o probă definitivă, prin care se afirmă că inculpatul M.Esiașvili a păstrat substanța narcotică în scop de înstrăinare, dar în partea descriptivă a deciziei nu le-a dat o careva apreciere, pe care însă partea apărării le-a pus la îndoială, deoarece inculpatul nu recunoaște vinovăția, și în cazul dat instanța de apel urma să întreprindă măsuri pozitive întru respectarea dreptului inculpatului la apărare, potrivit art.109 alin.(3) Cod de procedură penală și să țină cont de prevederile art.371 Cod de procedură penală, când acestea pot fi date citirii.

La fel, instanța de recurs a menționat că, infracțiunea prevăzută de art.217¹ alin.(3) lit.(f) Cod penal este o infracțiune formală, care se consideră consumată din momentul realizării, înstrăinării sau altor operațiuni ilegale cu substanțe narcotice, psihotrope sau analoagelor lor, săvârșite în proporții mari, iar în lipsa acestui scop, cele săvârșite urmează a fi calificate în baza art.217 alin.(2) Cod penal. Instanța, în cazul dat urmând a verifica probatoriul administrat întru a stabili cu certitudine dacă inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată, și anume păstrarea substanțelor narcotice, săvârșită în scop de înstrăinare.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2016, a fost admis apelul avocatului R.Medeleanu în numele inculpatului, inclusiv și din oficiu în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Esiașvili Miroslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal, la 4 ani și 10 luni închisoare, iar în temeiul art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, i-a fost redusă pedeapsa aplicată cu 1 an, fiindu-i stabilită pedeapsa de 3 ani și 10 luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

7.1. Instanța de apel a constatat că Esiașvili Miroslav, contrar prevederilor Legii nr. 382-XIV din 06 mai 1999 cu privire la circulația substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, a săvârșit circulația ilegală a substanțelor narcotice în scop de înstrăinare în următoarele circumstanțe:

Esiașvili Miroslav, în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, a intrat în posesia substanțelor narcotice - heroină, care a păstrat-o la el în scopul înstrăinării.

Ulterior, în scopul realizării acțiunilor sale criminale, urmărind scopul înstrăinării substanțelor narcotice, la 02 decembrie 2013, aproximativ la ora 12.35, în timp ce se afla pe str. xxxxxxxxxxxxxx, mun. Chișinău, i-a realizat lui Gavrilița Alexandru substanțe narcotice - heroină la prețul de 300 lei, care apoi a fost stopat de către colaboratorii de poliție în urma căreia

a fost depistat și ridicat un pachetel, în care se afla substanță cu aspect de praf și bulgări, de culoare sur deschisă.

Conform raportului de expertiză chimică nr.9210 din 30 decembrie 2013, s-a constatat că substanța narcotică cu aspect de praf și bulgări, de culoare sur deschisă ridicată de la Gavrilița Alexandru reprezintă heroină cu masa totală de 0,025 grame, ce constituie proporții mari.

7.3. În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, deși prima instanță l-a recunoscut vinovat pe inculpat de săvârșirea infracțiunii de care a fost învinuit, nu a constatat pe deplin fapta imputată acestuia, și anume nu s-a expus asupra acțiunilor incriminate inculpatului ca „întrarea în posesie și păstrarea substanțelor narcotice”, ce se consideră o eroare procedurală, care urmează a fi înlăturată de către instanța de apel la rejudecarea cauzei, prin casarea sentinței, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală și pronunțarea unei noi hotărâri.

Totodată, instanța de apel, dând apreciere declarațiilor inculpatului, care a respins integral învinuirea și a susținut declarațiile prezentate în ședința primei instanțe, potrivit cărora nu a deținut ilegal, nu a înstrăinat și nici nu întrebuița substanțe narcotice, iar la data de 02.12.2013 nu s-a văzut cu A.Gavrilița, nu i-a realizat și nici nu a consumat cu el substanțe narcotice nici odată, dar s-a văzut cu ultimul numai în ziua când s-a petrecut confruntarea, pe care le-a apreciat critic, deoarece acestea nu coroborează cu faptele și împrejurările dovedite prin alte mijloace de probă, și anume prin:

- declarațiile martorului A.Gavrilița, date în cadrul urmăririi penale și citite în instanța de apel, potrivit cărora acesta a relatat că, aproximativ un an de zile în urmă, prin intermediul unei cunoștințe, a făcut cunoștință cu un băiat pe nume Miroslav, care locuiește în blocul locativ din str.Vieru 3/1, mun.Chișinău, cu care s-au creat relații de prietenie. Pe la începutul lunii decembrie 2013, dorind să consume substanțe narcotice și anume heroină, a mers în curtea blocului locativ unde locuiește Miroslav și întâmplător s-a întâlnit cu ultimul. Știind că ultimul este consumator de droguri, l-a întrebat dacă îl poate ajuta la obținerea heroinei, la care Miroslav i-a comunicat că îl poate ajuta și a cerut 300 lei. Dându-i banii în sumă de 300 lei, acesta peste 10-15 minute s-a întors și i-a dat un pachetel în care se afla heroină. Primind pachetelul, a intrat în scara blocului cu scopul de a consuma substanța narcotică, dar la scurt timp a fost reținut de către poliție și condus în IP Ciocana, mun.Chișinău, unde a dat declarații referitor la circumstanțele cazului dat, și anume de la cine a procurat heroina și la ce preț;

cât și probele scrise - raportul de expertiză chimică nr.9210 din 30.12.2013, prin care s-a constatat că substanța ridicată de la A.Gavrilița, reprezintă heroină care se atribuie la substanțe narcotice cu masa totală de 0,025 gr și procesul-verbal de confruntare din 27.02.2014, efectuată între martorul A.Gavrilița și bănuitul M.Esiașvili, în procesul căruia A.Gavrilița a declarat că această substanță narcotică dânsul a procurat-o de la M.Esiașvili la prețul de 300 lei, probe care analizate în ansamblu sunt admisibile, administrate în conformitate cu normele de procedură penală și care demonstrează vinovăția inculpatului M.Esiașvili în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal după indicii calificativi, circulația ilegală a substanțelor narcotice, adică păstrarea substanțelor narcotice, săvârșită în scop de înstrăinare, în proporții mari.

Subsidiar, instanța de apel a apreciat critic versiunea inculpatului M.Esiașvili, susținută de către avocatul apelant, precum că la data de 02.12.2013 nu i-a realizat lui A.Gavrilița substanțe narcotice - heroină la prețul de 300 lei, aceasta fiind combătută prin declarațiile martorului A.Gavrilița din cadrul urmăririi penale, unde a indicat că anume M.Esiașvili la 02.12.2013 i-a realizat heroină la prețul de 300 lei, cât și în cadrul confruntării acestuia cu A.Gavrilița petrecute la 27.02.2014, iar veridicitatea declarațiilor martorului A.Gavrilița privind procurarea substanțelor narcotice de la inculpat rezultă și din conținutul raportului de expertiză chimică nr.9210 din 30.12.2013, potrivit căruia, substanța vîndută și ridicată de la A.Gavrilița la

data de 02.12.2013, reprezintă heroină, care se atribuie la substanțe narcotice cu masa totală de 0,025 grame, ce constituie proporții mari.

Respins de instanța de apel a fost și argumentul avocatului de a fi excluse ca probe din învinuirea lui M.Esiașvili declarațiile martorului A.Gavrilița date la faza de urmărire penală și citite în ședința de judecată, pe motiv că martorul dat nu s-a prezentat și nu a dat declarații în ședința de judecată, partea apărării neavând posibilitate de a formula întrebări în vederea excluderii tuturor divergențelor și a presupunerilor existente, deoarece în ședința instanței de fond, cât și la examinarea apelului, instanțele au fost în imposibilitate de a asigura prezența martorului nominalizat. Astfel, potrivit informației extrase din sistemul ACCES, ultimul, fiind condamnat la privațiune de libertate, de la executarea pedepsei se eschivează, este anunțat în căutare, iar la urmărirea penală au fost respectate prevederile art.109, 110, 371 Cod de procedură penală, fiind efectuată acțiunea de confruntare la 27.02.2014 între A.Gavrilița și M.Esiașvili, care a fost asistat de avocatul G.Popa și în cadrul acestei confruntări, atât inculpatul, cât și apărătorul acestuia s-au folosit de dreptul de a pune întrebări martorului A.Gavrilița, semnând procesul-verbal de confruntare, la care, nu au făcut careva obiecții. Aceste circumstanțe combat afirmațiile apărătorului R.Medeleanu și a inculpatului M.Esiașvili privind imposibilitatea punerii la baza hotărârii de condamnare declarațiile martorului A.Gavrilița depuse în cursul urmăririi penale or, declarațiile acestuia au fost citite cu respectarea prevederilor art.371 Cod de procedură penală.

Instanța de apel reținând dispozițiile art.93 alin.(2) pct.4), alin.(3), 251, 101 Cod de procedură penală, a considerat nefondat și argumentul apelantului, precum că raportul de expertiză nr.9210 din 30.12.2013 este lovit de nulitate, fiind ridicat din alt dosar, iar avocatul, cât și inculpatul, nu au avut posibilitatea de a pune întrebări la numirea expertizei date și să-l conteste, deoarece ridicarea raportului de expertiză a fost dispusă prin ordonanța organului de urmărire penală, care a fost efectuat printr-un proces-verbal întocmit în conformitate cu normele procesual penale, prin care se dovedește sursa de proveniență a probei, modul de colectare și administrare la cauza penală, precum și procedura întreprinsă. Iar după efectuarea acțiunii procesuale, care în opinia avocatului s-a petrecut cu încălcări, cât și la momentul prezentării materialelor de urmărire penală, inculpatul, cât și avocatul acestuia, nu s-au considerat afectați într-un drept prevăzut de lege, întrucât nu au contestat legalitatea administrării probelor și n-au invocat careva încălcări de procedură, acceptând corectitudinea administrării probelor. În acest sens instanța de apel a reținut și jurisprudența CEDO (cauza Schenk vs Elveția din 12.07.1988), unde s-a notat că utilizarea unei înregistrări ce poartă semnele ilegalității, din motiv că nu a fost ordonată de către judecătorul de instrucție, nu este o încălcare a unui proces echitabil, deoarece apărarea a avut posibilitatea de a contesta autenticitatea înregistrărilor în termenii și modul stabilit prin lege.

Cu referire la argumentul apelantului, precum că la materialele cauzei lipsește obiectul infracțiunii, și anume substanța narcotică, care nu a fost depistată și ridicată, conform procesului-verbal la domiciliul lui M.Esiașvili, instanța a reiterat că, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal, îl reprezintă substanțele narcotice, fiind caracterizate prin proporții mari. Lui M.Esiașvili i s-a învinuit păstrarea substanțelor narcotice, săvârșită în scop de înstrăinare. Prin noțiunea de „înstrăinare” se are în vedere trecerea substanțelor narcotice în stăpânirea altei persoane prin vânzare, schimb, dare cu împrumut. Potrivit probelor administrate și cercetate în ședințele de judecată, cu certitudine s-a dovedit înstrăinarea de către inculpat a substanței narcotice - heroină, prin declarațiile martorului A.Gavrilița, care a intrat în posesia substanței narcotice vândute lui de către M.Esiașvili, fiind reținut imediat după procurarea acesteia, în nemijlocita apropiere a locului de domiciliu a inculpatului. Substanța ridicată de la A.Gavrilița, conform raportului de expertiză nr.9210 din 30.12.2013, în cantitate de 0,025 grame, reprezintă substanță narcotică - heroină, ce nu a fost

consumată de A.Gavrilița, care și constituie obiectul material al infracțiunii săvârșite de inculpatul M.Esiașvili.

În sensul celor reținute, instanța de apel a mai conchis că infracțiunea de circulație ilegală a substanțelor narcotice săvârșită în scop de înstrăinare reprezintă o infracțiune formală, care se consideră consumată din momentul înstrăinării sau altor operațiuni ilegale cu substanțe narcotice, indiferent de urmările prejudiciabile aduse, și pe acest temei instanța a respins argumentul avocatului cu privire la lipsa substanței narcotice la M.Esiașvili, de vreme ce substanța narcotică, ce prezintă obiectul infracțiunii, a fost depistată la A.Garvilița ca urmare a vânzării acesteia de către inculpat.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța a reținut prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite de către M.Esiașvili, de faptul că traficul ilicit de substanțe narcotice și consumul de droguri este problema majoră a societății care menține tendințele de influență negativă asupra situației infracționale și sănătății publice, cât și necesitatea responsabilizării și îndreptării inculpatului, în vederea atingerii scopului educativ și preventiv al pedepsei, a conchis de a-i aplica o pedeapsă cu închisoarea în limita prevăzută de sancțiunea normei penale incriminate, ținând seama și de prevederile art.82 alin.(2) Cod penal, și că o astfel de pedeapsă va corespunde principiului proporționalității între gravitatea faptei comise și persoana inculpatului.

Totodată, instanța de apel a constatat că inculpatului i s-au încălcat prevederile art.20 Cod de procedură penală, adică dreptul inculpatului la judecarea cauzei în termen rezonabil. În sensul dat, instanța de apel a constatat că de la pornirea urmăririi penale pînă la examinarea cauzei penale în ordine de apel a durat 2 ani și 10 luni, ceea ce constituie o încălcare a dreptului inculpatului la examinarea cauzei într-un termen rezonabil și prin prisma art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, a considerat rezonabil și proporțional de a reduce pedeapsa inculpatului drept recompensă pentru această încălcare.

8. Împotriva deciziei menționate au declarat recursuri ordinare:

- procurorul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde, în partea stabilirii pedepsei, motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției nu cuprinde temeiuri legale privind aplicarea unei pedepse cu derogarea de la principiile procesuale penale; - instanța de apel incorect a dispus aplicarea dispozițiilor art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, constatînd încălcarea dreptului inculpatului la judecarea cauzei în termen rezonabil, reținînd că de la pornirea urmăririi penale pînă la examinarea cauzei penale în ordine de apel a durat 2 ani și 10 luni, pe cînd acest drept nu a fost încălcat deoarece cauza penală a fost pornită la 23.01.2014 și la 13.03.2014, în mai puțin de 2 luni, a fost expediată în instanța de judecată, iar instanța la examinarea cauzei a întreprins toate acțiunile și a respectat toate normele procesuale în vederea respectării drepturilor și intereselor legitime ale lui M.Esiașvili, astfel instanța de apel nu a motivat care au fost circumstanțele ce au generat acest termen de examinare a cauzei;

- avocatul R.Medeleanu în numele inculpatului, invocând drept temei de drept art.427 alin.(1) pct.6), 8), 15) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, pe motiv că instanța de apel în motivarea soluției a indicat că prima instanță nu a constatat pe deplin fapta imputată inculpatului, dar în dispozitiv l-a recunoscut vinovat, astfel motivarea soluției se contrazice cu dispozitivul; - instanța casînd sentința, inclusiv din oficiu, în vederea incriminării inculpatului și „intrarea în posesie și păstrarea substanțelor narcotice”, a neglijat prevederile art.410 alin.(1) Cod de procedură penală, prin ce a creat o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel, în rest a redat aceleași argumente expuse anterior atît în apel, cât și în recursul ordinar descrise la pct.3 și 5 al prezentei decizii.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul R.Medeleanu în numele inculpatului M.Esiașvili.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța de judecată a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea lui M.Esiașvili în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, solicitând ca acesta să fie achitat.

La acest capitol Colegiul penal constată că, instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a audiat inculpatul M.Esiașvili și a supus unei verificări minuțioase, sub toate aspectele, probele prezentate de părți, și anume declarațiile martorului A.Gavrilița, date în cadrul urmăririi penale și actele cauzei - raportul de expertiză chimică nr.9210 din 30.12.2013, prin care s-a constatat faptul că substanța vândută lui A.Gavrilița și ridicată de la ultimul, reprezintă heroină care se atribuie la substanțe narcotice cu masa totală de 0,025 grame și procesul-verbal de confruntare din 27.02.2014 efectuat între martorul A.Gavrilița și bănuitul M.Esiașvili, în procesul căruia A.Gavrilița a declarat că această substanță narcotică dânsul a procurat-o de la M.Esiașvili la prețul de 300 lei. În contextul acestui material probator, Colegiul penal conchide că instanța de apel, în mod corect a reținut că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate - circulația ilegală a substanțelor narcotice în proporții mari, adică păstrarea substanțelor narcotice, săvârșită în scop de înstrăinare în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal și a reținut o situație de fapt concordantă sub toate aspectele împrejurărilor ce rezultă din aceste mijloace de probă, care au fost apreciate în mod obiectiv de instanță, din punct de vedere al pertinentei și concludenței.

Concluziile instanței de apel privind vinovăția inculpatului sunt descrise detaliat în descriptivul deciziei instanței (f.d.241-250 v.1), pe care instanța de recurs și le însușește sub aspectul stării de fapt a cauzei așa cum au fost reținute de instanța de apel.

Probatoriul administrat confirmă pe deplin existența și săvârșirea de către inculpat a infracțiunii reținute în sarcina lui, atât sub aspectul laturii obiective, cât și a celei subiective.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate inculpatului, inclusiv și vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Instanța de recurs consideră neîntemeiat argumentul părții apărării, precum că la caz lipsește obiectul material care este obligatoriu la asemenea categorii de infracțiuni, nefiind probată latura obiectivă a infracțiunii incriminate, pe motiv că latura obiectivă a infracțiunii nominalizate constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiune, care se înfățișează în oricare din modalități normative alternative: producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea, care la caz a fost dovedită, deoarece substanța narcotică ce prezintă obiectul material al infracțiunii incriminate

lui M.Esiașvili a fost depistată la A.Gavrilița în urma înstrăinării de către inculpat la prețul de 300 lei, și respectiv, aceasta a fost anexată ca corp delict la materialele cauzei penale nr.2013482214 în privința lui A.Gavrilița. Mai mult, asupra acestui argument s-a expus instanța de apel, a cărei soluție pe temeiul dat este una bine argumentată, ce rezultă din materialul probator administrat în cauză.

Consecutiv, instanța de recurs va respinge și restul argumentelor invocate de apărare, precum că, la caz, lipsește corpul delict, că instanța de apel nu l-a audiat pe viu pe martorul A.Gavrilița, că raportul de expertiză nr.9210 din 30.12.2013 nu poate constitui o probă admisibilă, deoarece, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a oferit răspuns la aceste argumente invocate în apel.

Temeiurile invocate de recurent la lipsa motivelor pe care se întemeiază soluția, se combat prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusele erori de drept, astfel încât, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind descrise detaliat și argumentat în decizia instanței de apel, acceptate și de către instanța de recurs, care în totalitatea lor resping argumentele apărării, precum că inculpatul nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată.

Totodată, Colegiul penal notează că, administrarea unor probe anterior aducerii la cunoștință a calității de învinuit, nu poate conduce în sine la încălcarea drepturilor persoanei acuzate, acesta avînd tot dreptul de a obiecta asupra concluziilor rapoartelor de expertiză efectuate în cadrul urmăririi penale, asupra procesului-verbal de cercetare la fața locului, însă partea apărării nu s-a folosit de dreptul respectiv, iar fiindu-le aduse la cunoștință, au acceptat aceste concluzii și nu au pus la îndoială obiectivitatea probelor date.

Din aceste motive, Colegiul penal va respinge afirmațiile recurentului, precum că în cauză a fost încălcat dreptul inculpatului la apărare, dreptul la un proces echitabil și principiul contradictorialității, pe motiv că din actele cauzei rezultă că inculpatul a avut acces la o instanță de judecată și posibilitatea de a fi audiat, cât și la asistență juridică care i-a fost acordată atât la urmărirea penală, cât și în instanțele de judecată, nefiind lipsit de dreptul la apărare și de a ataca acțiunile și actele organului de urmărire penală. În cauză, la 27.02.2014, a fost efectuată și confruntarea între A.Gavrilița și bănuitul M.Esiașvili, acesta din urmă nefiind lipsit de dreptul de a adresa lui A.Gavrilița întrebări, astfel că a fost respectat și principiul contradictorialității.

La fel, Colegiul penal consideră neîntemeiat și motivul recurentului, precum că instanța de apel a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care inculpatul a fost pus sub învinuire, deoarece după cum rezultă din actul de învinuire și din fapta constatată de instanța de apel, pentru care inculpatul a fost recunoscut vinovat, aceasta corespunde indicilor calificativi a infracțiunii pentru care acesta a fost pus sub învinuire.

Neîntemeiat consideră instanța de recurs și argumentul avocatului, precum că motivarea soluției contrazice dispozitivului, deoarece instanța de apel a indicat că prima instanță nu a constatat pe deplin fapta imputată inculpatului, dar în dispozitiv l-a recunoscut vinovat, deoarece această eroare nu se prefigurează în cauza supusă judecării. Anume pe motivul dat instanța de apel, în temeiul art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, a casat soluția primei instanțe din oficiu, deoarece în cazul când prima instanță nu a respectat prevederile art.394 Cod de procedură penală, privind întocmirea sentinței, însă în fapt probele au fost cercetate, instanța de apel, casând sentința din acest motiv, va continua prin rejudecarea cauzei aprecierea tuturor împrejurărilor și, respectând normele procedurale (art.393-397 Cod de procedură penală), va pronunța o nouă hotărâre, conform ordinii stabilite pentru prima instanță.

După cum rezultă din actele cauzei, prima instanță, deși l-a recunoscut vinovat pe M.Esiașvili în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal, nu a constatat fapta inculpatului în modul cum aceasta a fost descrisă și pentru care inculpatul a fost pus sub învinuire, prin urmare hotărârea primei instanțe nu corespundea cerințelor art.394 Cod de procedură penală.

Respectiv, sub acest aspect, este lipsită de temei și afirmația recurentului, precum că instanța de apel ar fi neglijat prevederile art.410 alin.(1) Cod de procedură penală, deoarece într-adevăr potrivit acestei norme, instanța de apel, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel și această normă guvernează nu numai pedeapsa, dar și oricare alt aspect al laturii penale, cum ar fi, spre exemplu, recunoașterea unor circumstanțe agravante, schimbarea încadrării juridice a faptei într-o infracțiune mai gravă, chiar dacă pedeapsa nu se va majora. Însă, faptul că instanța de apel a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicând locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, adică astfel ca aceasta să corespundă învinuirii înaintate inculpatului în baza art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal, nicidecum nu crează o situație mai gravă pentru inculpat, în propria sa cale de atac.

Declarativ este și argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu a reținut faptul că în partea descriptivă a sentinței Judecătoria Ciocana, prin care A.Gavrilița a fost recunoscut vinovat în baza art.217 alin.(2) Cod penal, este stabilit că A.Gavrilița a păstrat substanțe narcotice pe care le-a procurat de la persoane necunoscute, pe când în cauza supusă judecării a dat declarații că a procurat substanța narcotică de la M.Esiașvili. La acest capitol Colegiul penal atestă că, prin sentință în privința lui A.Gavrilița, instanța corect a constatat că acesta a procurat de la o persoană nestabilă de organul de urmărire penală, un pachetel în care se afla substanță narcotică, deoarece în privința inculpatului M.Esiașvili nu exista o hotărâre definitivă la acel moment, ce ar fi permis instanței de a indica în sentință numele și prenumele lui M.Esiașvili. Mai mult, după cum rezultă din actele cauzei disjuncte nr.2013452214, A.Gavrilița, fiind audiat în calitate de bănuit la 16.12.2013, de învinuit la 14.01.2014, cât și fiind audiat în calitate de martor pe cauza penală nr.2014480110, a declarat că a procurat substanța narcotică de la M.Esiașvili, pe care a păstrat-o pentru consum personal, dar îndată a fost stopat de colaboratorul de poliție în scara a 4-a a blocului locativ din str.xxxxxxxxxxxxxx, mun.Chișinău.

Ca temei de recurs avocatul E.Medeleanu a invocat și pct.15) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, însă invocând temeiul dat, nu a făcut trimitere la un anumit caz similar, prin care instanța de judecată internațională prin hotărârea sa pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată și în această cauză penală. Mai mult, din actele cauzei rezultă că inculpatul M.Esiașvili a avut acces la o instanță de judecată și posibilitatea de a fi audiat, cât și de asistență juridică care i-a fost acordată atât la urmărirea penală, cât și în instanțele de judecată.

În acest context, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul R.Medeleanu în numele inculpatului M.Esiașvili.

Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror.

Din textul recursului declarat de procuror rezultă că ultimul invocă ca temeiuri de casare a hotărârii judecătorești pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, din conținutul recursului rezultă că procurorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică decizia instanței de apel în latura stabilirii pedepsei aplicate lui M.Esiașvili, care i-a fost redusă în baza art.385 alin.(4) Cod de procedură penală, drept recompensă pentru faptul că de la pornirea urmăririi penale până la examinarea cauzei penale în ordine de apel au trecut 2 ani și 10 luni, prin ce s-a încălcat termenul rezonabil de judecare a cauzei.

Astfel, Colegiul penal conchide că, în cauză, instanța de apel just a reținut criteriile generale și speciale privind individualizarea pedepsei, stabilindu-i inculpatului termenul de pedeapsă principală, prevăzut de art.217¹ alin.(3) lit.f) Cod penal și sub pretextul încălcării

termenului rezonabil, corect a conchis de a-i reduce 1 an închisoare din pedeapsa principală, iar acest fapt, nu s-a soldat cu numirea unei pedepse neechitabile și s-ar considera eroare de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul menționează că, art.20 Cod de procedură penală, reglementează că desfășurarea procesului penal trebuie să aibă loc într-un termen rezonabil. Alin.(2) al normei citate reiterează că rezonabilitatea duratei procedurilor trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei, ținând cont de criteriile stabilite în jurisprudența sa, în special, complexitatea cauzei, comportamentul participanților la proces, conduita organului de urmărire penală și a instanței de judecată, importanța procesului pentru cel interesat, vârsta de pînă la 18 ani a victimei.

În materie penală, dreptul de a fi judecat într-un termen rezonabil are tocmai scopul de a evita „ca o persoană inculpată să rămână prea mult în incertitudine privind soarta sa“ (*Stögmüller vs Austria*, Hotărârea din 10.11.1969, seria A nr. 9, p. 40, paragraful 5).

Astfel, în toate situațiile însă, atunci când se exercită controlul asupra duratei procedurii, Curtea procedează mai întâi la determinarea punctului de plecare (*dies a quo*) și a punctului final (*dies ad quem*) al termenului luat în calcul. Calculul termenului în care s-a realizat judecarea cauzei se face diferit, sub aspectul momentului în care începe să curgă termenul.

Punctul de plecare al termenului în materia penală începe să curgă de la data la care a fost formulată o „acuzăție”, întrucât altfel ar fi imposibil să se determine existența unei „acuzății în materie penală”.

Acuzația în materie penală este definită ca „notificarea oficială, emanând de la autoritatea competentă, a reproșului de a fi săvârșit o infracțiune penală” și care induce ideea unor „repercusiuni importante pentru situația celui interesat” *Deweer vs Belgia*, Hotărârea din 27.02.1980. Momentul existenței unei „acuzății” poate fi deci acela al arestării unei persoane, data informării oficiale asupra existenței unei acuzații, data înregistrării la instanță a rechizitoriului procurorului, momentul solicitării ridicării imunității parlamentare sau momentul în care, în materie vamală, unei persoane i s-a solicitat să predea o serie de documente și i s-au blocat conturile. De asemenea, s-a considerat drept punct de plecare al termenului în materie penală data punerii în executare a unui mandat de arestare *Triggiani vs Italia*, hotărârea din 19.02.1991 sau de percheziție *Stratégies et Communications și Dumoulin vs Belgia*, hotărârea din 15.07.2002, data la care persoanei acuzate i s-a desemnat un avocat *Angelucci vs Italia*, hotărârea din 19.02.1991, sau data emiterii unei decizii de confiscare a bunurilor ridicate.

Punctul final al termenului care trebuie examinat, se încheie, în principiu, la data la care ultima hotărâre judecătorească internă, devenită definitivă, a fost executată.

Avînd în vedere cele enunțate supra, Colegiul penal conchide că sub acest aspect instanța de apel a evaluat corect termenul rezonabil al urmăririi penale și judecării cauzei.

După cum rezultă din actele cauzei, urmărirea penală în prezenta cauză a fost pornită la 23.01.2014, iar inculpatul a fost recunoscut în calitate de bănuț la 07.02.2014, perioadă din care și începe a se calcula termenul de desfășurare a procesului penal. La 10.03.2014, inculpatul i-a fost înaintată învinuirea și la data de 13.03.2014, cauza a fost trimisă spre examinare în prima instanță, deci perioada de urmărire penală a durat 1 lună și 6 zile, iar durata fazei judiciare posterioare încheierii urmăririi penale, a durat 1 an și 3 luni. Apoi după pronunțarea sentinței cauza a fost examinată în ordine de apel și recurs ordonat, ultima dispunând retrimiteria cauzei spre rejudecare, în aceeași instanță de apel.

Colegiul reține că, aprecierea caracterului rezonabil al duratei unei proceduri se face în funcție de circumstanțele cauzei și ținând seama de criteriile constatate.

Prin urmare, în speță, întârzierea în procedură a fost cauzată de casarea și trimiterea spre rejudecare a cauzei, ca urmare a omisiunii instanței de a se pronunța asupra anumitor capete de cerere formulate în speță.

În concluzie, reținând că urmărirea penală a fost pornită la 23.01.2014, iar hotărârea judecătorească devenită definitivă a fost pronunțată la 04.11.2016, Colegiul penal apreciază că, în speță, instanța de apel corect a concluzionat că durata procedurii litigioase nu corespunde cerinței „termenului rezonabil”, fiind una excesivă, din care motiv, drept recompensă pentru această încălcare, a redus inculpatului din termenul de pedeapsă.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, instanța de recurs consideră că, în speța examinată, nu au fost constatate erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare și, potrivit legii, decide asupra inadmisibilității recursurilor declarate de procuror și avocatul R.Medeleanu în numele inculpatului M.Esiașvili, ca fiind vădit neîntemeiate.

10. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție.

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin și de avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Esiașvili Miroslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui Esiașvili Miroslav, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 octombrie 2017.

Președintele

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu